

Н. В. Въ всеки случай, едно трѣбва да сипомнимеамъ! да не би отъ просто тщеславно изпитание на дадената си дума, на взетото си рѣшение, да карамъ слѣпо и комеквентно — *ad absurdum!* — трѣбва да прѣмѣрвамъ възможноститѣ и полѣзноститѣ, не съвѣмъ за лудо да страдамъ или пъкъ съ глгата си твърди стѣни да разбигамъ. Впрочемъ кой знае? — по нѣкога чрезвычайното, смахнжтото упорство върху единъ пунктъ прави чудеса. — Да — но все да си спомневамъ и горнето.

И така азъ, мисля че ще бжде отъ една страна добръ да напиша повторно прошение до Стамболова, което да е като допълнение на първото, — а между тѣмъ чрезъ Вълковича да принадлеж Кобургу. Стамболовъ ще падне. Даже и да се въспротиви, силата му ще бжде скършена. Бждущето е съ Кобурга. Да живѣе Кобургъ!

Азъ може да стана страшенъ ренегатъ! Но ако несполуча?

Argoros. Братъ ми е въ Пловдивъ. Нему да пиша. Това обстоятелство е згодно за дѣлото. Той може още да е Радославистъ. Толкозъ по-добръ.

17—II. 11 ч. в.

Да почакамъ за новото прошение до Стамболова, догдѣ не пристигнжтъ ясни извѣстия отъ П-гъ. Между тѣмъ да подамъ прошение на Знаменски. Може работата да се свърши въ края на тоя мѣсець при взиманието пособието.

Предъ Горанова, когото като че Д. Поповъ подбужда да ме хапе покрито, за да ме искаратъ изъ търпение за да искажа нѣщо, да съмъ хладнокръвенъ и внимателенъ. Може, сега, да исказвамъ че съмъ положилъ въпросътъ за заминаването си. Тѣхна милость се гиждатъ като нетърпѣливата жена: хемъ закача, хемъ иска да я закачашъ.

1 — ч. — нощъ

Като се върнжхъ ей-сега дома си, загарихъ рокогата телеграмма: «Свършено по възможности. Банюъ».